

Смерканок

КУПИТИ

У країні, де безжально світять три сонця, смеркає.

Ітрейська Республіка занурюється в хаос після найбільших ігор в історії Богодола, що завершилися найзухвалішими вбивствами. Мію переслідують Клинки Багряної Церкви та люмінатії. Вона може не вибратися живою з Міста кісток і мостів.

Її наставник Меркуріо — у лапах ворогів. Власна фамілія бажає їй смерті. А заклятий ворог стоїть за крок від абсолютної влади над Республікою.

Наближається істиннотьма, і якщо у Мії є хоч якась надія перемогти та врятувати свою сім'ю, вона мусить здійснити небезпечну подорож через усю Республіку в пошуках останніх відповідей на загадку свого життя.

На Республіку, можливо, востаннє опускається ніч.

Розділ I

Брат

Вісім років отрути, вбивств і тайна.

Вісім років крові, поту й смертей.

Вісім років.

Вона падала й падала, тримаючи молодшого брата в руках, і пальці в неї досі лишалися липкими й червоними. Над головою сліпучо й спекотно світили три сонця. Вода, що затопила арену, побагряніла від крові. Юрма глядачів безтямно й обурено завивала, побачивши вбивства їхнього гранд-кардинала та любого консула від руки чемпіонки, яку вони ж величали. Найвизначніші ігри в історії Богодола завершилися найзухвалішими вбивствами в історії всієї республіки. Арену обійняв хаос. Але поміж усім — поміж криками, ревом, гнівом — Мія Корвере відчувала лише тріумф.

Після восьми років.

Восьми їбаних років.

Матінко.

Батьку.

Я змогла.

Я вбила їх у ваше ім'я.

Дівчина сильно вдарилася об воду, зорові картини й звуки Арени Богодола зникли, коли Мія пішла під воду. Сіль пече очі. Подих пече легені. Юрма й досі реве у вухах. Її молодший братик, Йоннен, пручався, копався, звивався в її руках, наче риба, яку викинуло на берег. Вона відчувала звивисті тіні штормових зміїв, що мчали до неї крізь морок. Бритвені посмішки й мертві очі.

Істинносвітло світило ясно, навіть тут, під поверхнею. Та навіть із тими трьома жахливими сонцями в небі, навіть з усім гнівом Всевидючого, що линув донизу, її власні тіні лишалися з нею. Тепер темряви в них стало б і на чотирьох. І Мія потягнулася до стоку в підлозі арени — широкої ринви, з якої текли усі ті сіль і вода — і зробила крок у самі тіні того стоку.

У неї закрутилася голова, її занудило: вона й досі відчувала сліпуче світло сонць у небі. У своїх обладунках Мія тонула, наче та каменяка, чорне залізо й просяклі водою соколіні крила тягнули її донизу. Вона смикнула за собою Йоннена і з тупим «бемц» врізалася в дно стоку. Мала лише кілька митей і лише той подих, що захопила із собою. Та коли вона це робила, то не планувала тримати в руках дитину, що пручатиметься.

Вона смикнулася разом з малим уздовж труби та знайшла повітряну кишеню всередині клапана тиску, як і пообіцяла Ешлін.

Випірнула на поверхню, уривчасто хапаючи повітря, й потягнула брата за собою нагору. Хлопчик у її обіймах плювався, волав, пручався, махав руками перед її обличчям.

— Дівко, відпусти мене! — кричав він.

— Припини! — видихнула Мія.

— Пусти!

— Йоннене, будь ласка, припини!

Вона схопила хлопчика й затиснула руки так, щоб він більше не зміг ними молотити. Його крики відлунювали в трубі над Міїною головою. Вільною рукою вона борюкалася із застібками й ремінцями обладунків і стягувала їхні частини одну за одною. Скидала шкіру гладіатії, вбивці-найманки, дочки помсти, звергала ці вісім років зі своїх кісток. Воно було того варте. Усе.

Дуомо помер. Скава помер. А Йоннен, її кров, малюк, якого вона вважала давно похованим у могилі...

«Мій братик живий».

Хлопчик копався, борсався, кусався. Не було тут сліз за вбитим таточком, лише люті, бурхлива й багряна. Мія була думала, що хлопчик помер багато років тому, що зник на Філософському Камені разом з її матір'ю та останньою надією. Та, якщо й залишалися якісь сумніви: чи він Корвере, чи син він її матері, — шалений гнів хлопчиська поклав їм край.

— Йоннене, послухай мене!

— Мене звуть Люцій! — верескнув він, і голос пішов луною по залізу.

— Ну тоді: Люцію, слухай мене!

— Не буду! — заволав він. — Ти вб-била мого батька! Ти його вбила!

У Міїній душі зринув жаль, але вона стиснула зуби й загартувала проти нього серце.

— Йоннене, мені шкода. Але твій батько... — дівчина похитала головою і глибоко вдихнула. — Чуєш, нам треба забратися з цієї труби, перш ніж почнуть осушувати арену. Цим шляхом повертатимуться штормові змії, ти мене зрозумів?

— Хай повертаються, сподіваюся, вони тебе з'їдять!

— ...О, А МЕНІ ВІН ПОДОБАЄТЬСЯ...

— ... і чому мене це не дивує...

Хлопчик розвернувся до темних постатей, що матеріалізувалися на поближній стіні, повітря навколо них стало прохолоднішим. Кіт із тіней і така сама вовчиця дивилися на них не-очима. Хвіст Пана Добрика смикався туди-сюди, поки він придивлявся до дитини. Затьмара просто нахилила голову й ледь помітно затремтіла.

Йоннен припишк на мить, спочатку витріщившись широко розплющеними темними очима на Міїних їздців, а потім — на дівчину, яка його тримала.

— Ти теж їх чуєш... — видихнув він.

— Я — така сама, як ти, — кивнула Мія. — Ми однакові.

Хлопчик вибалушив на неї очі: можливо, він відчував таку ж нудоту, голод, жадання, що й вона. Мія обвела його поглядом, і в її очах скипіли сльози. Усі ті милі, всі ті роки...

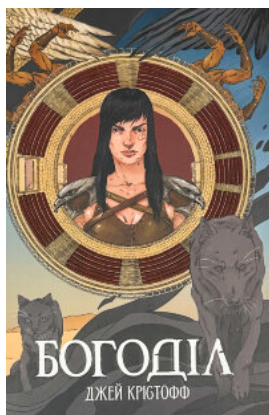
— Ти мене не пам'ятаєш, — шепнула вона тремтливим голосом. — Ти був лише малючком, коли тебе в нас з-забрали. Але я тебе пам'ятаю.

На якусь мить вона майже втратила самовладання. На віях — сльози, горло перехопив схлип. Вона пригадала сповитого в пелюшки малюка, що лежав на матиному ліжку того обороту, коли помер її батько. Дивився на неї величезними темними оченятами.

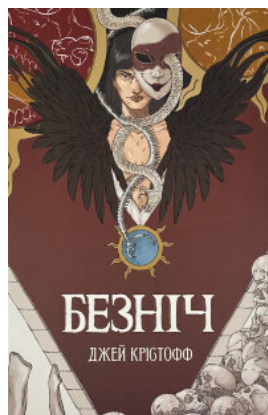
І вона заздрила йому, бо ж він був занадто малий, щоби взнати, що життю їхнього батька покладено край, як і всьому світу навколо.

«Але ж насправді він не був батьком Йоннена, так?».

Рекомендована література

Богоділ

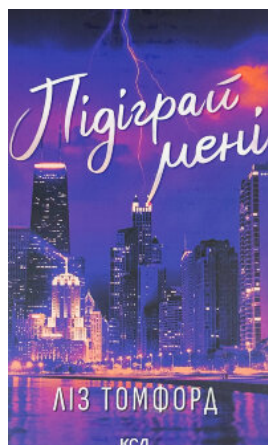
Безніч

Двір королеви вампірів

Скажи, що
присягаєшся

Підіграй мені. Місто
вітрів. Книга 4

Королева порожнечі

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ